Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Nichita, romanul

(s.v. 15 septembrie / s.n. 28 septembrie)

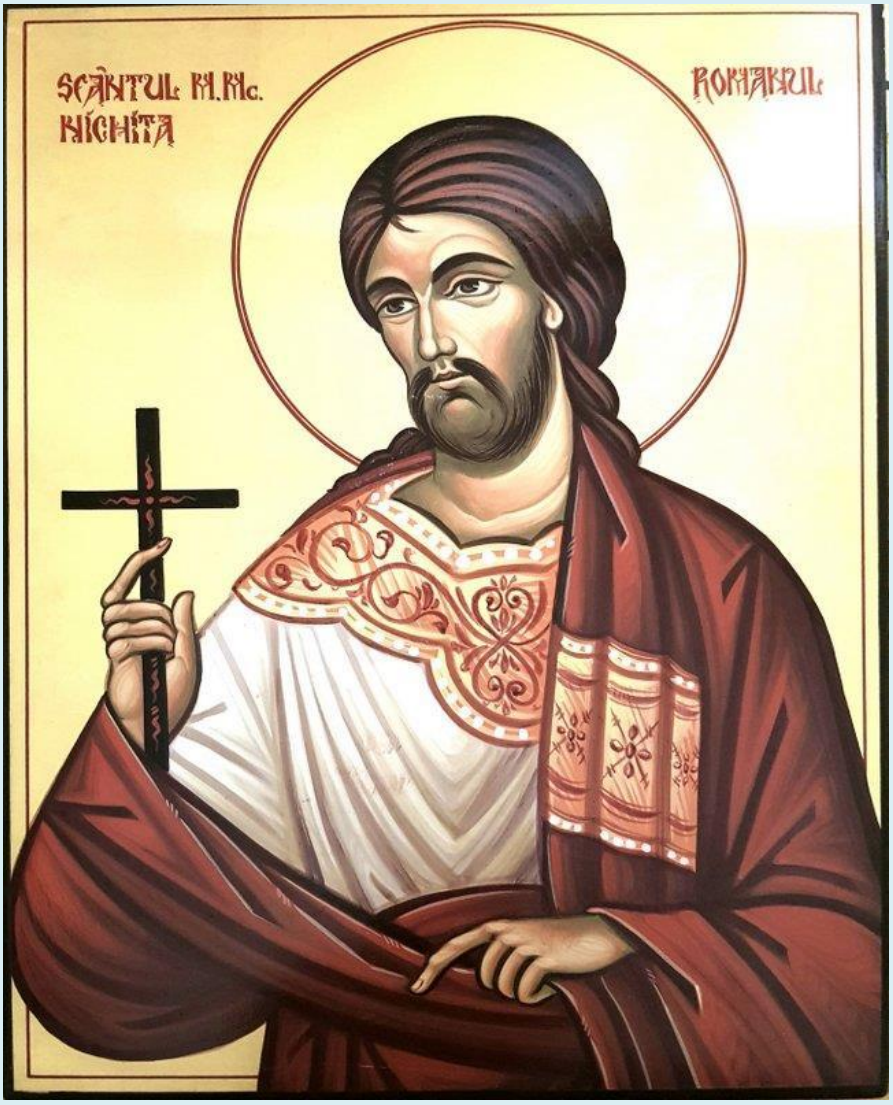

Sfântul mare mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372) (s.v. 15 septembrie / s.n. 28 septembrie):

https://www.academia.edu/44181741/Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Nichita_daco_romanul_gotul_372_15_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-nichita

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-nichita-250458534/steaemy1/sf-nichita-250458534

***

Materiale despre Sfântul mare mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Nichita,-daco-romanul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Nichita+romanul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Nichita

&&&

Troparul Sfântului mare mucenic Nichita, glasul 1: Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte şi biruind-o, Sfinte mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, cel ce te-a întărit; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ţi-ai omorât cugetul trupului, luminează-mi cugetul cu strălucirea cea luminătoare, ca să laud, ca a unui ales biruitor, prăznuirea ta, cel ce te rogi lui Hristos pentru noi, Sfinte mucenice Nichita.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nemolipsindu-te de otrava patimilor, cu vitejie ai răbdat chinurile şi ca un mucenic te-ai îmbrăcat cu haina cea cinstită, care ţi-a fost ţesută din sângiuirile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nouă şi minunată cale de nevoinţe ai arătat, pironindu-Te pentru noi pe lemn, Stăpâne. Că Te-ai făcut pârgă mărturisirii şi răbdării mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ca o uşă a pogorârii Tale către noi, Doamne, mai presus de fiinţă Te-a strălucit pe Tine, Iubitorule de oameni, îndoit în fire, Cel ce eşti numit răsărit şi soare şi lumină, să fie lăudată.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta Hristoase cântând: Tu eşti Puterea mea Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vitejie sufletească ai răbdat îngrozirile tiranului, mărite mucenice al lui Hristos, fiind întărit cu putere dumnezeiască.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deznodarea trupului tău şi tăierea mădularelor ai suferit, mucenice prea lăudate, pentru dragostea lui Hristos, care a prea mărit sufletul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se bucură de tine adunarea mucenicilor lui Hristos, văzând că se săvârşeşte astăzi pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară Marie, locaşul cel curat şi cinstit al fecioriei, vindecă rănile cele cumplite ale inimii mele.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cugetările Domnului îndulcindu-se şi în strălucirile Lui dezmierdându-se mucenicul, pătimind nu simţea, ci bucurându-se, cânta: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind răscumpărat cu sângele Stăpânului, mult pătimitorul mucenic Nichita, bucurându-se, aduce sângele său lui Hristos, pentru care, fiind ucis, cânta: Slavă Ţie, Dumnezeul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dragostea Mântuitorului fiind aprins mucenicul, a călcat văpaia cea idolească şi toată puterea demonilor şi cântă Ziditorului: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împărate al împăraţilor, Hristoase, Fecioara cea prea curată, fiind împodobită cu tot felul de străluciri, ca un cer însufleţit acum se prea măreşte ca Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine poate spune darurile tale cele de biruinţă şi cununile pe care ţi le-a dăruit ţie Hristos? Căci te-ai nevoit pentru Dânsul, prea lăudate mucenice Nichita.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii, săvârşindu-şi nevoinţele pe pământ, au primit de la Tine răsplătire cerească, Hristoase, Dătătorule de viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum străluceşti ca un luminător, Sfinte Nichita prea lăudate, ajungând a fi a doua lumină, stând cu mărire înaintea Luminii celei mari.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În vremurile cele de apoi, Lumina ce era mai înainte de veci ne-ai născut, Maica lui Dumnezeu, nouă celor dintru întunericul vieţii; Aceea a luminat lumea.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndulcitu-te-ai de frumuseţile Ziditorului, mărite şi primind luminile cele de acolo, fericite, te-ai într-aripat şi nebăgând seamă de moarte, ai mers către Dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând cu socoteală înţeleaptă, mucenice, ai ales a fi mai de cinste cele veşnice, decât cele trecătoare şi cu bucurie ţi-ai dat trupul tău chinurilor, Sfinte Nichita, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură pe tine aflându-te ca pe un măr în dumbravă, ca pe un crin prea curat şi ca o floare din văi, Maica lui Dumnezeu, Mirele cel mare Hristos în tine S-a Sălăşluit.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi

ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Tăind tăria înşelăciunii cu împotrivirea ta şi luând cununa biruinţei prin nevoinţa ta, te veseleşti împreună cu îngerii, mărite mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă, împreună cu dânşii neîncetat rugându-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum, luminându-te, mucenice, cu Lumina cea neapropiată, luminează cu lumina ta pe cei ce laudă acum pomenirea ta, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul meu şi Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oştile îngerilor s-au minunat de bărbăţia ta, fericite, văzându-te cu câtă tărie te nevoieşti, grăind: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împreună cu ceata cea de sus, Arhanghelul Gavriil cel fără de trup, veselindu-se, strigă către tine: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu prea curată; Binecuvântată eşti tu între femei, Stăpână, fără prihană.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă adu-

cător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu virtutea încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfă deplină şi bine primită te-ai adus pe tine, Sfinte mare mucenice Nichita nebiruite şi jertfire întreagă de bun miros te-ai făcut Stăpânului tău, cel ce S-a Răstignit pentru noi, cu veselie cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Risipind taberile vrăjmaşului ca un viteaz dumnezeiesc, te-ai nevoit şi după vrednicie ai primit cununa biruinţei celei neveştejite, din dreapta cea purtătoare de viaţă, înaintea căreia stai acum, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fără de îndoială iubind pe Hristos, ai amestecat sângele tău cu sângele Lui şi cu bice fiind bătut şi în multe feluri chinuit, împărăţeşti acum împreună cu Dânsul, ca un râvnitor al Lui, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născând pe Hristos, pe Cel ce Singur este prea curat, în chip vădit ai spălat spurcăciunea firii noastre, prea curată de Dumnezeu Născătoare, cu totul fără prihană. Şi te-ai făcut mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii, care cântă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Catavasie:

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul mă dau ţie, de Dumnezeu fericite mucenice Nichita, ca să te câştig pe tine părtinitor către Stăpânul, cel ce mă poate mântui de toată primejdia. Căci El este Pricinuitorul dumnezeieştii mântuiri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te cu adevărat mărturisitor al adevărului, mucenice, bucurându-te stai acum cu îndrăzneală înaintea Adevărului celui ipostatic şi cinstit, câştigând darurile nevoinţelor tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Liniştitu-te-ai la limanul cel lin, odihnindu-te de ostenelile tale şi purtând cunună, dănţuieşti în Rai împreună cu mucenicii lui Hristos. Aşadar ca pe un mărit de Dumnezeu, după vrednicie toţi te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărtăşeşte-mi cu îndestulare darul tău, mucenice, mie celui ce ţi-am împletit cu sârguinţă cununi cu cuvinte de laudă, izbăvindu-mă de păcatul meu şi de faptele mele cele cumplite, prin rugăciunile tale, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de legile firii ai născut pe Dătătorul de Lege, cel ce S-a făcut cunoscut lumii în două Firi, făcându-Se Trup fără schimbare, pentru milostivirea Sa cea neurmată, binecuvântată prea curată Fecioară.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Veselindu-te, fericite, în durerile trupului, după cuviinţă ai câştigat desfătarea cea dumnezeiască şi fără durere în Rai, primind de la Dumnezeu cununa nemuririi. Pentru aceea şi izvorăşti râuri de tămăduiri celor ce cu dragoste năzuiesc la acoperământul tău, mucenice.

Sedelna prazniculuiÎnălţării Sfintei Cruci, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Degrab apucă înainte până a nu ne robi pe noi vrăjmaşii cei ce Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru. Omoară prin Crucea Ta pe cei ce ne vrăjmăşesc pe noi cu războiul, ca să cunoască cât poate credinţa bine credincioşilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Nichita, romanul

Dând semnul biruinţei, cinstita şi de viaţă făcătoare Crucea Domnului ridi-cându-se la înălţimea Sa, îndată sub semnul acesta a alergat cel ce numele biruinţei purta, numindu-se Sfântul Nichita. Pentru că ieri am prăznuit înălţarea Sfintei Cruci, care este lumii neclintită biruinţă, azi pe Sfântul Nichita îl cinstim, al cărui nume se tâlcuieşte "biruitor".

Acesta, bun ostaş al lui Iisus Hristos, a stat ca sub un steag sub Sfânta Cruce, ca să se lupte împotriva vrăjmaşilor Sfintei Cruci, pentru cinstea Celui răstignit pe Cruce. Unul se războieşte pentru împăratul pământesc, altul pentru a sa întregime şi slavă deşartă, iar altul pentru vremelnicile bogăţii. ***Sfântul Nichita nu s-a războit pentru nici una din acestea, ci a luptat numai pentru unul Dumnezeu***

Iisus Hristos, care este Împărat a toată zidirea, slavă a feţii noastre şi bogăţie necheltuită niciodată.

Să ascultăm unde şi în ce fel acest ostaş s-a luptat pentru Hristos: în vremile când, întocmai cu Apostolii, Sfântul marele Împărat Constantin a început a lăţi Sfânta credinţă prin toată lumea, atunci şi în ţara goţilor, de partea stângă a râului Dunărea, buna credinţă sfântă a răsărit ca o lumină din întuneric. Deci, într-acea ţară a fost naşterea, creşterea şi luminarea Sfântului Nichita, pentru că Teofil, episcopul goţilor, care a fost şi la întâiul sinod din Niceea (325) şi a întărit dogmele dreptei credinţe, cu limba şi cu mâna, acela şi pe Nichita l-a luminat cu lumina Sfintei credinţe şi întru mărturisirea Sfintei Treimi l-a botezat.

Nu după multă vreme, răutatea cea veche, diavolul, nesuferind să vadă lăţirea Sfintei credinţe şi înmulţirea neamului creştinesc în mijlocul pământului barbar cel întunecat cu îndrăcirea idolească, a ridicat război şi prigonire mare asupra celor care mărturiseau numele lui Hristos şi credeau într-însul, pentru că a îndemnat pe conducătorul ţării aceleia, cel cu numele Atanaric, ca să ucidă pe creştini şi să piardă pomenirea lor din pământul său.

În vremea aceea s-a întâmplat o dezbinare a goţilor având război între dânşii, că despărţindu-se în două, o parte avea un povăţuitor, anume Fritigern (369-380), iar alta pe Atanaric (367-381), barbarul păgân.

Deci, când amândouă taberele de un neam şi de o seminţie s-au lovit una cu alta la războiul cel dintre dânşii şi s-a făcut mare tăiere, atunci Atanaric, având mai mare putere şi vitejie, a biruit pe Fritigern şi i-a înfrânt pe ostaşii lui, punându-i pe goană. Drept aceea, fiind biruit Fritigern, a fugit în părţile greceşti la împăratul Valens, împărat semi arian (364-378); aici, Fritigern a cerut ajutor de la dânsul. Iar Valens a poruncit la toată oastea ce era în Tracia ca să meargă în ajutorul lui Fritigern, împotriva lui Atanaric. Deci, adunând Fritigern puterea sa care îi mai rămăsese şi luând oastea cea greacă din Tracia, a mers asupra vrăjmaşului său şi trecând râul Dunărea, a făcut semnul Sfintei Cruci şi a început să-l poarte înaintea taberilor sale şi aşa a năvălit asupra lui Atanaric. Şi făcând război mare, cu puterea Crucii au biruit creştinii pe Atanaric şi toată oastea lui a zdrobit-o, pe unii i-au tăiat cu săbiile, pe alţii i-au prins vii, iar Atanaric cu puţini tovarăşi abia au scăpat.

Din acea vreme a început a se înmulţi mai mult între goţi dreapta credinţă, cea creştină, pentru că văzând puterea cea nebiruită a Crucii cu care se izbândea în războaie, mulţi au crezut în Domnul cel răstignit pe cruce.

Murind episcopul Teofil, s-a urcat la scaunul episcopal Ulfila († 383), bărbat cu bună înţelegere şi dreaptă credinţă. Acela a tălmăcit goţilor Scriptura şi a tradus multe cărţi din limba greacă în limba goţilor. Şi creştea la barbari, din zi în zi, Sfânta credinţă cea în Hristos şi i-a ajutat în sârguinţa aceea şi Sfântul Nichita, pentru că fiind de neam mare şi slăvit în pământul acela, pe mulţi i-a adus la Hristos prin chipul dreptei sale credinţe şi prin cuvintele cele de Dumnezeu insuflate.

După câtăva vreme, necuratul Atanaric iar s-a întors la locul său. Luând stăpânirea şi puterea, îndemnându-l pe el diavolul, a ridicat asupra creştinilor cumplită prigonire în cuprinsul stăpânirii sale, răzbunându-şi ruşinea ce suferise; că de creştini fusese biruit şi ruşinat în război.

Atunci, Sfântul Nichita, aprinzându-se cu râvna cea după Dumnezeu, a ieşit la război împotriva amândorura vrăjmaşilor, împotriva celui nevăzut şi a celui văzut. Se lupta împotriva vrăjmaşului celui nevăzut aducând pe cei necredincioşi la credinţă, iar pe cei credincioşi întărindu-i spre mucenicească nevoinţă, iar împotriva vrăjmaşului celui văzut se lupta când mustra pe prigonitorul Atanaric şi îl înfrunta pentru o aşa nedumnezeire şi neomenie, căci da la felurite munci mulţimea cea fără de număr a credincioşilor. Şi i-a biruit pe amândoi: şi pe diavol a călcat şi cruzimea prigonitorului a dovedit-o, pentru că prigonitorul a rămas în nepricepere cu toate felurile de chinuri cu care se sârguia ca să-l întoarcă de la Hristos pe pătimitorul cel bun.

Cu toată puterea sa, n-a putut pe un rob al lui Hristos să-l plece la păgânătatea sa, pentru că era ca un stâlp tare şi nemişcat. Şi ce a făcut nelegiuitul? A poruncit ca să-l omoare cu foc pe acesta, pe care nici multele bătăi, nici ruperea trupului şi chiar zdrobirea mădularelor n-a putut să-l ucidă. Dar ce a câştigat din aceasta păgânul? Nimic altceva decât că pe sine s-a aprins mai mult cu mânia, iar mucenicul, deşi se afla în focul cel mare, n-a fost mistuit cu trupul, iar cu sufletul, ca şi pasărea Fenix, din cenuşă a răsărit spre cea mai bună, nouă şi fără de moarte viaţă zburând. Iar prigonitorul, chiar şi fără foc, prin nedumnezeire ars, a murit cu sufletul şi în cenuşă şi-a gătit în iad a i se risipi oasele. Aşa Sfântul Nichita, sub semnul Crucii s-a luptat pentru Hristos şi s-a arătat biruitor şi cu numele şi cu lucrul.

Iar trupul lui cel nevătămat de foc, rămăsese neîngropat şi zăcea pe câmp aruncat şi necinstit. Deci, un bărbat, anume Marian, de neam din părţile Ciliciei, din cetatea Mopsuestia, creştin binecredincios, a venit în pământul goţilor pentru nişte biruinţi ale sale şi zăbovind într-însul multicel, se cunoscuse cu Sfântul Nichita şi legase cu dânsul dragoste prietenească. Iar mai ales atuncea-l iubise pe dânsul, când l-a văzut răbdând cu tărie schingiuiri până la sânge pentru credinţa lui Hristos. Şi zăcând aruncat sfântul lui trup, cugeta Marian cum ar putea să ia trupul iubitului său prieten, mucenicul lui Hristos şi să-l ducă pe el la moşia sa, dar de frica celui mai mare nu putea, pentru că poruncise tiranul să nu îndrăznească cineva să îngroape trupul mucenicului. Deci, a chibzuit Marian ca în taină să-l ia pe el noaptea. Dar când a înnoptat şi s-a pregătit să-şi ducă la îndeplinire lucrul de care gândea, calea îi era foarte grea, pentru că noaptea era foarte întunecoasă şi ploua; din această pricină se afla în mare mâhnire şi nu ştia unde să meargă şi unde să afle pe cel dorit sufletului său.

Fiind foarte mâhnit de aceasta, Dumnezeu cel a toată mângâierea, care oarecând pe magi prin stea i-a povăţuit la Bethleem, acela şi pe Marian l-a mângâiat în necaz şi i-a arătat cale lesnicioasă spre aflarea mucenicescului trup; a trimis oarecare putere cerească în chip de stea, care răsărind înaintea lui Marian, l-a dus pe el unde avea trebuinţă. Deci steaua aceea mergea înaintea lui Marian, luminându-i lui întunericul cel de noapte, iar el urma după dânsa cu bucurie. Şi venind la trupul Sfântului mucenic, steaua a stat deasupra, iar Marian, învelind trupul Sfântului cu pânză subţire, curată şi luându-l pe el, l-a dus în casa în care era de gazdă, iar steaua ce se arătase, petrecând pe Marian la întoarcere până la poarta casei, s-a făcut nevăzută.

Aşa Marian, câştigând comoara cea căutată, a ascuns-o la sine cu pază şi degrabă s-a întors la moşia sa ducând cu sine trupul Sfântului mucenic. Şi ajungând la cetatea Mopsuestia l-a îngropat pe el cu cinste în casa sa. Deci, a binecuvântat Dumnezeu casa lui Marian pentru Sfântul Nichita, răbdătorul său de chinuri, cu multe bogăţii, precum a binecuvântat oarecând casa lui Putifar pentru Iosif şi casa lui Abiadar pentru Chivot. Şi era îndestulată casa lui Marian cu bogăţie îmbelşugată şi material şi duhovniceşte, pentru că multe daruri se dădeau tuturor bolnavilor; celor ce aveau trebuinţă le izvorau tămăduiri de la mormântul Sfântului.

Deci, se adunau toată cetatea şi locuitorii cei dimprejur la mormântul Sfântului, încât nu mai încăpea casa lui Marian pe credincioşii cei ce se adunau; pentru aceea, s-au sfătuit cu toţii să zidească o biserică în numele Sfântului şi într-însa să pună sfintele moaşte; au şi făcut-o degrabă, multă sârguinţă adăugând la aceasta. Iar după ce zidiră biserica, o şi înfrumuseţară cu podoaba cea cuviincioasă şi frumoasă. Au deschis mormântul mucenicului şi luând racla, au dus-o în biserica cea zidită din nou şi acolo l-au pus pe el în pământ.

Iar Marian, spre binecuvântarea casei lui, a luat din moaştele Sfântului un deget şi îl păstra la sine cu cinste, dar altcineva n-a mai putut să ia ceva din moaştele lui.

Fericitul Auxenţiu, episcopul cetăţii aceleia, când a zidit biserica Sfinţilor Mucenici Taruh, Prov şi Andronic, a trimis o scrisoare a sa la cetatea care se numea Anabarza, în care se odihneau sfintele moaşte ale acelor sfinţi, poftind pe cetăţeni ca să-i dea lui o parte din moaştele Sfinţilor mucenici, la sfinţirea bisericii cea zidită din nou. Atunci l-au rugat pe el acei cetăţeni ca să le dea cu împrumutare o parte din moaştele Sfântului Nichita, spre binecuvântarea cetăţii lor; drept aceea a poruncit episcopul ca să descopere moaştele Sfântului mucenic şi îndată piatra cea de marmoră care era pe mormânt s-a desfăcut în două, neavând nici o pricină de acea despicare a sa.

Iar unul din cei ce a descoperit mormântul s-a atins cu îndrăzneală cu mâna sa de sfintele moaşte şi îndată i s-a uscat mâna şi l-a cuprins frica. Apoi s-a făcut tunet mare şi fulgere din cer au pogorât încât toţi se înfricoşară. Şi a cunoscut episcopul că nu binevoieşte Dumnezeu ca să se împartă moaştele Sfântului şi se căia de îndrăzneala ce avusese. Iar mâna cea uscată a omului acela care fără de temere se atinsese de Sfânt, luând-o, a lipit-o pe ea iar de sfânt, zicând: "Sfinte Mucenice Nichito! Mai lesne este ţie a tămădui decât a vătăma, pentru că bun eşti şi următor al Celui bun şi de ai vrut ca puţin să-l pedepseşti pe acesta, apoi oare nu cu mult mai ales îl vei milui pe el?" Acestea grăindu-le episcopul, s-a tămăduit mâna cea

uscată a omului aceluia şi toţi s-au mirat de minunea Sfântului Mucenic Nichita şi au slăvit pe Dumnezeu.

Iar episcopul ne mai cutezând de-aci înainte să se mai atingă de moaştele Sfântului, cântând pe deasupra îndestulate cântări, au acoperit iar mormântul cu cinste, slăvind pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe unul în Treime Dumnezeu, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin